

Arrest

nr. 161 474 van 5 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 148 271 van 23 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2015 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat N. SNEESSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2015 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven Brussel Nationaal vanuit Parijs.

1.2. Op 11 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 11 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INTERDICTION D'ENTREE

(...)

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

La décision d'éloignement du 11.06.2015 est assortie de cette interdiction d'entrée.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

- ☐ *1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;*

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de faux et usage de faux en écriture (pv HV.55.FW.110651/2015). Il n'a pas d'adresse officielle en Belgique, Il risque donc un risque de fuite. Pour ces raisons aucun délai lui a été accordé pour le départ volontaire.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que:

- ☐ *aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou*

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de faux et usage de faux en écriture (pv HV.55.FW.110651/2015). Il n'a pas d'adresse officielle en Belgique, Il risque donc un risque de fuite. Pour ces raisons aucun délai lui a été accordé pour le départ volontaire et, dans l'intérêt de l'ordre public, une interdiction d'entrée de trois ans lui est imposée.”

1.4. Uit het Eurodacverslag van 12 juni 2015 blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 19 februari 2015 werden genomen in Frankrijk waar de verzoekende partij een asielaanvraag indiende.

1.5. Op 15 juni 2015 legt de verzoekende partij een “*déclaration de coopération au rapatriement*” af, waarbij zij verklaart zo snel mogelijk naar Frankrijk te willen terugreizen.

1.6. Op 19 juni 2015 werd aan de Franse autoriteiten een terugnameverzoek gericht.

1.7. Op 6 juli 2015 verklaren de Franse autoriteiten uitdrukkelijk de verzoekende partij terug te nemen.

1.8. Op 9 juli 2015 werd een doorlaatbewijs afgegeven.

1.9. Op 16 juli 2015 werd de verzoekende partij gerepatrieerd naar Frankrijk.

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14, eerste lid van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

Te dezen betreft de eerste bestreden beslissing een tweetalige beslissing die is opgesteld in het Frans en het Nederlands. Deze beslissing is niet het resultaat van een aanvraag van de verzoekende partij. Conform artikel 39, §1 *juncto* artikel 17, §1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, *in casu* de gemeente Zaventem die deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied. Dienvolgens dient de Raad de zaak in het Nederlands te behandelen (*cf. RvS 28 januari 2011, nr. 211.569*).

Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing conform de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken werd opgesteld in het Nederlands en gelet op het feit dat de verzoekende partij zelf door deze beslissing als eerste te vermelden in haar verzoekschrift aangeeft deze beslissing te beschouwen als zijnde de hoofdbeslissing, wordt *in casu* de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad gehanteerd. De verzoekende partij heeft ter terechtzitting ook geen bezwaar gemaakt tegen een behandeling van haar beroep in de Nederlandse taal.

Aldus dient de zaak voor de Raad behandeld te worden in het Nederlands.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.3. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de onontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

2.4. In haar syntheseseminarie werpt de verzoekende partij op dat de nota met opmerkingen onontvankelijk is gelet op het overschrijden van de termijn van acht dagen, vastgesteld in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet. Zij meent dat de nota met opmerkingen dateert van 23 juli 2015 terwijl het annulatieberoep werd ingediend op 25 juni 2015. Zij wijst erop dat, gezien het procedurereglement vereist dat de vordering tot schorsing betekend wordt *“sans délai”* aan de verwerende partij, het toekomt aan de verwerende partij om aan te tonen dat de nota met opmerkingen neergelegd werd binnen de termijn. Volgens de verzoekende partij wijst alles erop dat de nota met opmerkingen laattijdig werd ingediend zodat deze uit de debatten dient geweerd te worden.

Ter terechtzitting wijst de verwerende partij erop dat zij op 23 juli 2015 haar nota met opmerkingen heeft overgemaakt terwijl zij op 15 juli 2015 in kennis werd gesteld van het ingediende beroep, zodat de nota tijdig is.

In zoverre de verzoekende partij aldus een exceptie van onontvankelijkheid *rationae temporis* opwerpt tegen de verweernota, stelt de Raad vast dat dit betoog feitelijke grondslag mist.

Artikel 39/59, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/72."

Uit het rechtsplegingdossier blijkt dat op 15 juli 2015 een afschrift van het verzoekschrift werd toegestuurd aan de verwerende partij.

Artikel 39/72, *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij stuurde haar nota met opmerkingen toe op 23 juli 2015. Derhalve is de nota met opmerkingen tijdig toegekomen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Artikel 39/82, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in §3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 19 juni 2015 bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen heeft ingediend. Bij arrest nr. 148 271 van de Raad van 23 juni 2015 werd deze vordering verworpen, omdat niet voldaan werd aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Overeenkomstig artikel 39/82, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet kan de verzoekende partij niet andermaal om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoeken. De vordering tot schorsing is bijgevolg onontvankelijk.

3.2. De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

3.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang voor wat betreft de bijlage 13septies. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij naar Frankrijk werd gerepatrieerd en dat het bevel om het grondgebied te verlaten aldus volledige uitwerking heeft verkregen en dienvolgens niet langer in het rechtsverkeer aanwezig is.

Uit informatie van de verwerende partij, het 'Verslag Vertrek', blijkt dat de verzoekende partij op 16 juli 2015 gerepatrieerd werd naar Frankrijk.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969).

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit het 'Verslag Vertrek' is gebleken dat de verzoekende partij op 16 juli 2015 werd gerepatrieerd naar Frankrijk. Uit het Eurodacverslag van 12 juni 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 19 februari 2015 werden genomen in Frankrijk waar de verzoekende partij een asielaanvraag indiende. Op 19 juni 2015 werd aan de Franse autoriteiten een terugnameverzoek gericht, waarmee zij uitdrukkelijk instemden op 6 juli 2015. Op 9 juli 2015 werd een doorlaatbewijs voor de verzoekende partij afgegeven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met de eerste bestreden beslissing de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Uit voormelde gegevens blijkt dat de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen. De verzoekende partij lijkt dit standpunt te volgen daar ze in haar syntheseseminarie aangeeft dat haar vordering zonder voorwerp is geworden wat betreft de bijlage 13septies.

Gevraagd ter terechtzitting naar het belang van de verzoekende partij bij onderhavig beroep, stelt de raadsman van de verzoekende partij geen belang te hebben bij onderhavig beroep. De verwerende partij sluit zich aan bij dit standpunt.

Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij nog tot voordeel kan strekken.

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In de synthesesamenvatting weerhoudt de verzoekende partij enkel het middel gebaseerd op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij eveneens het bestaan van een manifeste appreciatiefout aanvoert.

Na een theoretisch betoog betreffende voormelde bepalingen, stelt de verzoekende partij dat de formele motiveringsplicht is geschonden doordat de tweede bestreden beslissing haar het inreizen op het Belgisch grondgebied verbiedt met als motief dat zij op heterdaad betrappt werd voor valsheid in geschrifte en gebruik (PV HV.55.FW.110651/2015) zodat er een risico tot een nieuwe schending van de openbare orde bestaat. De verzoekende partij wijst erop dat zij in de feiten uiteenzetting heeft gespecificeerd op welke wijze haar paspoort beschadigd is geraakt.

De verzoekende partij wijst er in haar feiten uiteenzetting op dat zij, gezien zij wou terugkeren naar Ivoorkust om de begrafenis van haar moeder bij te wonen, een vertrouwenspersoon bij de ambassade van Ivoorkust in Frankrijk heeft gecontacteerd die toegestemd heeft haar een laissez-passer af te leveren en die haar uitgelegd heeft dat als zij haar paspoort zou gebruiken bij de luchthavenautoriteiten in Ivoorkust, de personen die haar vervolgen onmiddellijk op de hoogte zouden zijn van haar terugkeer, wat te vermijden is met een laissez-passer. De verzoekende partij vervolgt dat voormelde persoon om voor haar onbekende redenen ook een bladzijde uit haar paspoort heeft beschadigd.

Voorts wijst de verzoekende partij er in haar middel op dat zij drager is van een paspoort met haar echte naam, dat het paspoort reeds meermaals gebruikt is geworden zonder dat ook maar iets werd opgemerkt dienaangaande. Zij wijst erop dat het gezien werd door de Ivoriaanse autoriteiten op 23 juli 2014 en door de Franse autoriteiten op 11 juni 2015 bij het vertrek van haar vlucht naar België. De verzoekende partij meent dan ook dat het foutief is om te concluderen dat er een risico op een schending van de openbare orde bestaat die een inreisverbod van drie jaar verantwoord.

In haar repliek op wat aangevoerd werd in de nota met opmerkingen, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij zich tegenspreekt waar zij enerzijds aangeeft dat de verzoekende partij de motieven niet betwist en anderzijds bevestigt dat het onterecht is dat de verzoekende partij meent dat de tweede bestreden beslissing voorbarig is.

De verzoekende partij citeert de motieven van de tweede bestreden beslissing en stelt dat het niet voldoende is dat een beslissing gemotiveerd wordt om te voldoen aan de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doch dat de motivering ook volledig en afdoende dient te zijn. Zij wijst erop dat de Raad van State stelde dat een beslissing gemotiveerd door informatie die niet ondersteund wordt door het administratief dossier niet adequaat gemotiveerd is.

Zij meent dan ook dat de verwerende partij onterecht stelt dat zij geen kritiek heeft geformuleerd ten aanzien van de bijlage 13sexies, dat dit niet blijkt uit het inleidend verzoekschrift, waaruit blijkt dat de verzoekende partij heeft uiteengezet dat de motivering van de tweede bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt, dat zij effectief de adequaatheid van de motivering van de tweede bestreden beslissing heeft betwist in de mate de verwerende partij vaststelt dat er een risico voor de openbare orde is en dat zij op heterdaad betrappt werd op valsheid in geschrifte en gebruik.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij dit deel van de argumentatie onbesproken laat en voorhoudt dat zij enkel het feit betwist dat men haar de tijd niet gelaten heeft om aan te tonen dat zij een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk doch oordeelde dat dit geen afbreuk deed aan de motieven van de bestreden akte. De verzoekende partij geeft aan dat deze grieven niet deze betreffen die aangevoerd werden tegen de tweede bestreden beslissing houdende het inreisverbod.

De verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij de gegrondheid van haar grief erkent. Zij meent dat men moet erkennen dat het op onafdoende wijze is en vooral in functie van elementen die geen steun vinden in het administratief dossier, dat de verwerende partij besloten heeft dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een vals paspoort en dat er een risico bestaat voor schending van de openbare orde. Zij herhaalt dat zij aangegeven heeft dat het een werknemer van de Ivoriaanse ambassade in Frankrijk was die, om een onbekende reden, een bladzijde uit haar paspoort heeft beschadigd. Zij wijst erop dat deze versie van de feiten niet betwist wordt door de verwerende partij. Zij herhaalt dat de naam die op het paspoort voorkomt C.D., feit dat niet betwist wordt door de verwerende partij, haar echte identiteit betreft. Zij wijst op verschillende stukken toegevoegd aan haar synthesesamenvatting die dit kunnen staven.

Voorts herhaalt de verzoekende partij dat haar paspoort verschillende malen gezien werd, zij het door de Franse autoriteiten bij haar vertrek naar België, zij het door de Ivoriaanse autoriteiten op 23 juli 2014, dat dit aantoont dat de Ivoriaanse autoriteiten de geldigheid van het paspoort hebben erkend, een paspoort dat zij zelf hebben uitgegeven *in tempore non suspecto*. Dit toont volgens de verzoekende partij aan dat het paspoort gebruikt door de verzoekende partij authentiek is en dat het element ingeroepen door de verwerende partij om te rechtvaardigen dat het om een vals gaat enkel bestaat uit de - onvrijwillig in hoofde van de verzoekende partij - beschadiging, maar niet kan leiden tot het betwisten van de authenticiteit en de geldigheid van het paspoort.

Bovendien, zo stelt de verzoekende partij, werd zij niet formeel veroordeeld en schuldig bevonden aan valsheid in geschrifte en gebruik en betoogt zij dat zij tot op heden zelfs niet vervolgd werd voor deze feiten. Zij meent dan ook dat tot het bewijs van het tegendeel, het strijdig is met het vermoeden van onschuld te stellen dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschrifte en gebruik. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij bovendien niet aantoont waaruit het risico voor een schending van de openbare orde bestaat, dat bijgevolg het inreisverbod met termijn van drie jaar op een inadequate manier gemotiveerd is en in functie van elementen die niet steunen op het administratief dossier. Zij meent dan ook dat er een manifeste appreciatiefout is.

4.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing duidt immers duidelijk de juridische grondslag voor het afleveren van een inreisverbod aan: er wordt op duidelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens worden de hieraan ten grondslag liggende feitelijke overwegingen vermeld: de verzoekende partij werd geen termijn toegekend voor een vrijwillig vertrek daar de verzoekende partij betrapt is op heterdaad voor valsheid in geschrifte en gebruik, zij geen officieel adres heeft in België en er aldus een risico op onderduiken bestaat.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De tweede bestreden beslissing motiveert uitdrukkelijk "*La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que:*

aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de faux et usage de faux en écriture (pv HV.55.FW.110651/2015). Il n'a pas d'adresse officielle en Belgique, Il risque donc un risque de fuite. Pour ces raisons aucun délai lui a été accordé pour le départ volontaire et, dans l'intérêt de l'ordre public, une interdiction d'entrée de trois ans lui est imposée."

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de tweede bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, in tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden in haar nota met opmerkingen. Uit de bespreking van haar enig middel blijkt dat de verzoekende partij meent dat er geen sprake is van een vals paspoort gelet op de uitleg voor de beschadiging van een bladzijde, gelet op haar echte naam en gelet op het feit dat het paspoort reeds gezien werd en dat dan ook niet kan geconcludeerd worden dat er een risico bestaat op een schending van de openbare orde die een inreisverbod van drie jaar verantwoord.

4.3. In wezen voert de verzoekende partij dan ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.4. Uit de bespreking van haar enig middel blijkt dat de verzoekende partij meent dat er geen sprake is van een vals paspoort gelet op de uitleg voor het beschadigd zijn van een bladzijde, gelet op haar echte naam en gelet op het feit dat het paspoort reeds gezien werd en dat dan ook niet kan geconcludeerd worden dat er een risico bestaat op een schending van de openbare orde die een inreisverbod van drie jaar verantwoord. Zij meent dat men moet erkennen dat het op onafdoende wijze is en vooral in functie van elementen niet gesteund door het administratief dossier dat de verwerende partij besloten heeft dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een vals paspoort en dat er een risico bestaat voor schending van de openbare orde. De verzoekende partij betoogt dat haar paspoort verschillende malen geïmagineerd werd, zij het door de Franse autoriteiten bij haar vertrek naar België, zij het door de Ivoriaanse autoriteiten op 23 juli 2014, dat dit aantoont dat de Ivoriaanse autoriteiten de geldigheid van het paspoort hebben erkend, een paspoort dat zij zelf hebben uitgegeven *in tempore non suspecto*. Dit toont volgens de verzoekende partij aan dat het paspoort gebruikt door de verzoekende partij authentiek is en dat het element ingeroepen door de verwerende partij om te rechtvaardigen dat het om een vals gaat enkel bestaat uit de - onvrijwillig in hoofde van de verzoekende partij - beschadiging, maar niet kan leiden tot het betwisten van de authenticiteit en de geldigheid van het paspoort.

Bovendien, zo stelt de verzoekende partij, werd zij niet formeel veroordeeld en schuldig bevonden aan valsheid in geschrifte en gebruik en betoogt zij dat zij tot op heden zelfs niet vervolgd werd voor deze feiten. Zij meent dan ook dat tot het bewijs van het tegendeel, het strijdig is met het vermoeden van onschuld te stellen dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd voor valsheid in geschrifte en gebruik.

De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij bovendien niet aantoont waaruit het risico voor een schending van de openbare orde bestaat.

4.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat bij het opleggen van de tweede bestreden beslissing het feit in rekening werd genomen dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt voor valsheid in geschrifte en gebruik zoals blijkt uit PV HV.55.FW.110651/2015 en dat de verwerende partij van oordeel was dat het, mede gelet op de voorgaande feiten, in het belang van de openbare orde is de verzoekende partij een inreisverbod met een termijn van drie jaar op te leggen. Uit het administratief dossier, meer bepaald het administratief verslag van de 'DAC – Luchtvaartpolitie' van 11 juni 2015, blijkt dat de politie in een PV HV.55.FW.110651/2015 valsheid in geschrifte en gebruik op heterdaad heeft vastgesteld op grond van het feit dat de verzoekende partij bij de grenscontrole een laissez-passer van Ivoorkust aanbiedt en op de vraag of zij andere documenten bezit om haar identiteit aan te tonen, een oud vervallen paspoort van Ivoorkust aanbiedt waarin bladzijden aan elkaar kleven en waarbij, na het losmaken van de bladzijden, blijkt dat een Duits schengenvisum werd verwijderd, dat bij het fouilleren een nieuw paspoort van Ivoorkust werd aangetroffen met hierin een schengenvisum, zodat zij de laissez-passer op frauduleuze wijze heeft verkregen. De voormelde in het administratief verslag beschreven feiten betreffende de aangeboden documenten ter staving van de identiteit worden niet ontkend door de verzoekende partij, noch het feit dat een dergelijk PV werd opgesteld op grond van de voormelde vaststellingen.

4.6. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet kon besluiten tot een mogelijke schending van de openbare orde, die een termijn van drie jaar zou rechtvaardigen, op grond van de vaststellingen uit het voornoemde PV daar het buiten haar wil is dat een bladzijde uit haar paspoort is beschadigd, het paspoort haar echte naam draagt alsook dat het paspoort reeds meermaals werd gevisieerd wat bewijst dat het een geldig paspoort betreft en dus geen vals.

De Raad wijst erop dat uit het administratief verslag blijkt dat in hoofde van de verzoekende partij valsheid in geschrifte en gebruik is vastgesteld door het frauduleus verkrijgen van de laissez-passer. Uit het administratief verslag kan niet afgeleid worden dat de politie heeft vastgesteld dat het paspoort of de paspoorten die de verzoekende partij in haar bezit had vals waren door het beschadigd zijn van een bladzijde.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om, rekening houdende met de vaststellingen van valsheid in geschrifte en gebruik, te oordelen dat het in het belang van de openbare orde is de verzoekende partij een inreisverbod met een termijn van drie jaar op te leggen.

De stelling dat de bladzijde in haar paspoort buiten haar wil is beschadigd, is een loutere bewering die de verzoekende partij geenszins staft. Bovendien weerlegt een dergelijk betoog de vaststelling niet dat het paspoort is beschadigd. Waar de verzoekende partij erop wijst dat het paspoort haar echte naam bevat en hiertoe bewijsstukken voegt aan haar inleidend verzoekschrift, wijst de Raad erop dat zij niet aantoon op welke wijze dit element de vaststellingen van het PV die geleid hebben tot het oordeel dat het gaat om valsheid in geschrifte en gebruik waarbij gewezen worden op het frauduleus bekomen van de voorgelegde laissez-passer, weerlegt. Ten slotte doet ook het betoog van de verzoekende partij dat het paspoort reeds verschillende malen gevisieerd werd en aldus geldig is geen afbreuk aan de motieven van de tweede bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat uit het PV blijkt dat valsheid in geschrifte en gebruik werd vastgesteld naar aanleiding van het frauduleus verkrijgen van de laissez-passer. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het feit dat een andere autoriteit een onregelmatigheid niet ontdekt, de onregelmatigheid op zich niet teniet doet.

Er moet tevens worden opgemerkt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Hierbij moet nogmaals worden herhaald dat de verzoekende partij, door enkel te stellen dat de bladzijde van haar paspoort niet door haar werd beschadigd doch buiten haar wil om onbekende redenen door een werknemer van de Ivoriaanse ambassade van Frankrijk, dat het paspoort haar echte naam droeg en dit paspoort reeds meerdere malen gevisieerd werd, de vaststellingen van het PV waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, met name dat zij het door haar voorgelegde laissez-passer frauduleus verkreeg, niet ontkracht of weerlegt.

Gelet op het op heterdaad betrappen op valsheid in geschrifte en gebruik, zoals blijkt uit de vaststellingen van het PV, waarnaar verwezen wordt in de tweede bestreden beslissing, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen in het belang van de openbare orde.

4.7. De verzoekende partij maakt aldus met haar beschouwingen niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

4.8. Wat de overige kritiek betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aan haar middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift thans een nieuwe wending poogt te geven door voor het eerst in de synthesememorie aan te voeren dat de verwerende partij niet aantoon waaruit het risico voor een schending van de openbare orde bestaat.

De Raad herinnert eraan dat bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet werd voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesememorie in te dienen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de synthesesemorie voorzien door artikel 39/81 van de vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesesemorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesemorie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een synthesesemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (*Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesemorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesesemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesesemorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij in de synthesesemorie aanvoert dat de verwerende partij niet aantoont waaruit het risico voor een schending van de openbare orde bestaat, merkt de Raad op dat deze uiteenzetting een nieuwe feitelijke grondslag betreft van de vordering zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de eigenlijke grondslag van dit middelenonderdeel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend.

Voor zover in het enig middel voor het eerst in de synthesesamenvatting een nieuwe feitelijke uiteenzetting wordt ontwikkeld zoals hierboven besproken, is het middel dan ook laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Vermits artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de onontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, dient geen uitspraak te worden gedaan noch over het laattijdig aangevoerde “*middel*” noch over de niet-weerhouden uiteenzettingen in het inleidend verzoekschrift .

Het enige middel is derhalve, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER